

Snublestene til trædestene

V / Lene Skovmark, præst og retræteleder

Tak til Iben Krogsdal, fordi hun i sin artikel den 20.juli lægger op til en diskussion om, hvordan teologien kan lade sig udfordre i mødet med "*mainstream*-spiritualiteten". Hun fremhæver forholdet mellem Gud og mennesket som en af de mest interessante teologiske brudlinjer.

"Er Gud højt hævet over mennesket - eller blot langt foran?" lyder overskriften. I stedet for at tænke i *enten-eller* kategorier vil jeg argumentere for et *både-og*. Gud er *både* hævet over og væsensforskellig fra mennesket *og* i Kristus foran som den, vi skal følge og blive. Det indebærer ikke nødvendigvis en harmonisering af de to opfattelser, men at man konstruktivt bruger snublestene som trædestene for en konstruktiv teologisk nytænkning i mødet med en anden livstydning.

Iben Krogsdal hævder, at der i *mainstream*-spiritualitet er en tendens til at overvurdere menneskets evne til at frelse sig selv og blive Gud. Men kan man ikke med lige så fuld ret hævde, at der i *mainstream*-teologi er en tendens til at tænke for snævert om menneskets evner og muligheder.

En snublesten for teologien kunne være den opfattelse, som Iben Krogsdal fremhæver, at Jesus blot er en læremester, og at mennesket kan udvikle sig til at handle som Jesus, ja blive Gud. Trædestene, der kan bygge bro til denne opfattelse, kunne være helliggørelsen, mennesket som skabt i Guds billede, og at Jesus faktisk *er* en lærermester.

Mennesket blev skabt i Guds billede, så det ligner Gud. Jesus er Guds udtrykte billede, og hensigten med det kristne liv er, at Jesus, som ved troen bor i hjertet, skal vinde skikkelse i livet. I Efeserbrevet formanes "de hellige", som bor i Efesos, de troende i Kristus Jesus, til at iføre sig det nye menneske, som er skabt i Guds billede (kap. 4,24).

Jesus er frelser, men også læremester og som det sande menneske model for, hvad mennesket kan blive. Derfor kalder Jesus disciplene til efterfølgelse og underviser dem i at leve og handle i kærlighed og ud fra den relation til Faderen, som han selv havde. For at de skal blive som deres Mester. Det gælder for øvrigt for ethvert mester-lærlinge forhold.

Målet for helliggørelsen er blive det, vi som enkelt person og som menneskehed er skabt til at blive. Derfor vil en sund vejledning i helliggørelse møde mennesket dybeste længsel efter helhed og kan dermed ses som kristendommens svar på personlig udvikling. Det særligt kristne er, at al forvandling sker med nåden som forudsætning. Det er det paradoks, Paulus indfanger ved at formane de troende til at arbejde på deres frelse (læs: forløsning) - "for det er Gud, der virker alt i jer...". Af nåde bliver mennesket, hvad Jesus er af natur.

I vor lutherske tradition kan der være en tendens til at fastholde et pessimistisk syn på mennesket og dets muligheder for vækst. I mødet med den nyåndelige spiritualitet der det en udfordring at udvikle en teologi om discipelskab og helliggørelse. For at være tro mod sit grundlag og for ikke at miste sin relevans som kirke.